

Op heterdaad betrapt

Het rode busje

Op heterdaad betrapt

Het rode busje

Voor Leon, Jean-Luc, Hein en Boris

Marianne van Buul- van Zwet

Schrijver: en illustraties: Marianne van Buul - van Zwet

ISBN 9789402191318

© <Marianne van Buul- van Zwet>

Hoofdstuk 1

Klaar voor Vertrek

‘Heb je alles?’, vroeg Annabel. ‘Dan kan pap de auto inpakken.’

‘Bijna, mam, alleen mijn tennisspullen nog’, antwoordde Luuk. Hij pakte zijn racket en tennisschoenen uit de kast en legde ze bij de rest van de vakantiespullen. Vervolgens liep hij naar de woonkamer waar zijn broertjes, Bas en Benjamin, het Jeugdjournaal aan het kijken waren. Hij plofte naast ze op de bank en keek mee.

“...Voor de tweede keer deze week zijn toeristen in Frankrijk beroofd van hun kostbare spullen. Dit keer was het op een luxe vakantiepark in Bretagne. Toevallig was daar net een rijke oliebaron uit het Midden Oosten op vakantie. Er is voor tienduizenden euro's gestolen. Aan het begin van deze week waren toeristen in Parijs ook al het slachtoffer van een overval. De diefstal vond toen plaats in een vijfsterrenhotel. De buit bestond met name uit digitale fotocamera's, mobieltjes, laptops en sieraden. In dit hotel waren zeer rijke gasten aanwezig. Het is niet bekend of de dief het speciaal gemunt had op de oliebaron en de rijke gasten, of dat het toeval was dat ze daar op dat moment aanwezig waren.

Of het twee losstaande zaken betreft of dat er een verband tussen de diefstallen bestaat, wordt onderzocht. De politie tast nog in het duister. De zaak wordt in elk geval hoog opgenomen.

En dan nu verder met het weerbericht:

Vandaag was het ondanks de bewolking toch weer erg warm. Morgen begint de dag opnieuw met bewolking, maar al snel breekt de zon door en loopt de temperatuur op tot boven de 30 graden.

Woensdag wordt het nog warmer. Plaatselijk zijn dan temperaturen van 35 of 36 graden mogelijk. Woensdagavond trekken stevige regen- en onweersbuien over, die de ergste hitte verdringen. Donderdag is het dan tijdelijk wat minder warm met ...”

Luuk luisterde niet meer naar het weerbericht. Waar waren zijn ouders? Hij keek om zich heen, maar zag ze niet. Ze waren natuurlijk bezig de auto in te laden. Vannacht om vier uur zouden ze vertrekken naar Frankrijk.

Had hij maar niet naar het journaal gekeken. Hij slikte. Als er bij hen maar niets ging gebeuren...

‘Bas?’

‘Ja, wat is er?’

‘Eh, die dief, best eng hè? Denk je dat die ook bij ons komt?’

Bas keek Luuk lachend aan en zei: ‘Nee joh, weet je wel hoe groot Frankrijk is? Bovendien zijn wij toch geen oliebaron of miljonair? Niet iedereen die op vakantie gaat wordt overvallen.’

Luuk zuchtte. ‘Je hebt gelijk.’

Hij dacht aan de vakantie. Ze gingen naar de Dordogne, dat lag ergens in het Zuidwesten van Frankrijk. Eerst een week naar een huisje in de buurt van een kasteel en vervolgens een week naar een huisje daar niet ver vandaan. Zijn ouders vonden het leuk om op

verschillende plekken te zitten, dan leek de vakantie langer te duren. Dit jaar was het extra bijzonder: allebei de huizen hadden een eigen zwembad. Toen ze de vakantie hadden geboekt, kon Luuk zijn oren en ogen niet geloven. Een eigen zwembad en dat twee keer! Ze konden dus de hele dag zwemmen, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Dat was nog eens echt vakantie. Vrienden van zijn ouders hadden het eerste huisje aangeraden. Zij waren er al een paar keer geweest en kwamen elke keer super enthousiast thuis. De keuze om daar naartoe te gaan, was dus niet zo moeilijk geweest.

Eigenlijk zouden ze pas zaterdag vertrekken, maar op het laatste moment hadden zijn ouders ook nog een camping geboekt. Daar gingen ze nu eerst een paar dagen naartoe. Best spannend, want ze hadden nog nooit gekampeerd. Behalve een tent en matrasjes, hadden ze helemaal geen kampeerspullen. Zijn moeder had vandaag snel nog wat slaapzakken gekocht.

Luuk stond op. 'Gaan jullie mee naar buiten? Kijken hoe ver pap is met inladen?'

Bas en Benjamin liepen achter hem aan.

Jaap, hun vader, was bezig om de dakkoffer op de auto te monteren en zat boven op het dak.

'Mag ik er ook op?', vroeg Bas en hij probeerde meteen om op de auto te klimmen. Luuk wilde dat ook wel, maar helaas werden ze weggestuurd door hun vader.

'Kom jongens, ik moet even doorgaan, anders komen we nooit klaar. We vertrekken vannacht, dus ik wil alles op tijd hebben in-

gepakt. Gaan jullie maar vast naar boven. Het wordt een kort nachtje, dus jullie moeten vroeg naar bed.'

Luuk keek op zijn horloge.

'Pff, veel te vroeg om te gaan slapen. Mogen we nog even lezen?'

'Natuurlijk, als wij maar kunnen inpakken en jullie ons niet voor de voeten lopen. Als we klaar zijn, komen we jullie wel even welterusten zeggen.'

Luuk deed zijn ogen open. Het was nog donker. Er klonk gerommel uit de badkamer. Dat was vast zijn vader of moeder. Hoe laat zou het zijn? Was het al tijd om op te staan? Hij keek op zijn wekker. Tien over drie, nog vijftig minuten voor ze zouden vertrekken. Eigenlijk was hij nog best moe, maar hij ging echt niet blijven liggen. Het was veel te leuk om midden in de nacht op te staan en al helemaal om op vakantie te gaan. Hij sprong uit bed, deed zijn pyjama uit en trok zijn kleren aan.

In de badkamer zag hij zijn moeder.

'Hoi mam, goed geslapen?'

Annabel knikte. 'Ja, jij ook? Leuk hè, dat we straks vertrekken.

Heb je ook zo'n zin?'

Ze gaf hem een zoen op zijn hoofd.

'Ben je moe? Ik vind het nog wel erg vroeg hoor. Ik maak nog even wat koffie voor Jaap en mij om wakker te worden. Doe je zachtjes voor je broertjes? Laat ze nog maar even liggen.'

Luuk deed snel zijn hoofd onder de douche, dat hielp tegen de slaap. Daarna poetste hij zijn tanden en liep naar beneden.

Normaal rende Buulke op hem af, zijn lieve bruine labrador. Maar nu was ze er niet. Gisteren had hij haar, samen met zijn vader, weggebracht naar een kennel. Ze zou daar samen met andere honden, een roedel of zoiets, in een grote ruimte komen, waar ze de hele dag kon spelen. Volgens zijn moeder was het voor haar net een soort kinderkamp. Ze zou het er super hebben. Maar Luuk miste haar nu al. Ze had best meegekund op vakantie. Er was heus nog wel plek in de auto. Dat zou echt gezellig zijn. Bovendien zouden ze dan een waakhond hebben...

Hij dacht terug aan het Jeugdjournaal van gisteren en slikte. Nee, Bas had gelijk, natuurlijk zou die dief niet bij hen komen. En anders zouden ze toch niets aan Buulke hebben, ze was veel te lief. Labradors zijn allemansvrienden, dus als er een inbreker zou komen, zou ze waarschijnlijk alleen maar kwispelen en blij zijn met het onverwachte bezoek.

Luuk besloot niet meer aan die dief te denken. Hij zou zijn vakantie niet laten verpesten door bang te zijn voor iets, dat toch niet ging gebeuren.

Hij keek op zijn horloge. Het was al half vier.

‘Mam, mag ik Benjamin en Bas wakker maken? Anders kunnen we nooit op tijd vertrekken.’

‘Ja, graag, maak ze maar wakker. Ik heb hun kleren al klaargelegd op een stapeltje. Ze hoeven zich alleen maar aan te kleden en hun tanden te poetsen. Eten doen we wel in de auto.’

Luuk rende naar boven om zijn broertjes wakker te maken. Om precies één over vier reden ze weg.

HOOFDSTUK TWEE

De camping

Luuk keek door het raam van de auto naar buiten. Waren ze er maar vast, zijn benen waren stijver dan stijf. Ze zaten ook al zo lang in de auto. Kon je de tijd maar vooruit spoelen... Hij had al uren op zijn iPhone spelletjes gespeeld, maar dat mocht niet meer. Verder had hij veel gelezen, daar had hij echt geen zin meer in. Zijn vader keek naar hem via het achteruitkijk spiegeltje. ‘Je verveelt je hè?’

Luuk knikte.

‘Het duurt nu niet lang meer hoor, we zijn er bijna. Kijk maar naar buiten, het is hier zo mooi. Dit zijn nou echt typisch Franse dorpjes.’

Luuk keek naar buiten en haalde zijn schouders op. Dat was nou echt het verschil tussen volwassen mensen en kinderen. Ja, het was best mooi buiten, maar zo bijzonder was het ook weer niet. Dorpjes zijn ook maar dorpjes, bovendien zagen bijna alle huisjes die hij zag er ouderwets en krakkemikkig uit.

Hij keek naar zijn broertjes. Benjamin lag te slapen. Zijn hoofd was helemaal opzij gezakt.

Bas peuterde in zijn neus, daarna deed hij zijn vinger in zijn mond. Luuk volgde met zijn ogen de vinger van Bas. Die ging opnieuw

naar zijn neus. Kennelijk zag Bas dat hij keek, want hij veegde snel zijn vinger aan de broek van Luuk af.

‘Doe normaal! Veeg je snot lekker aan jezelf af!’, reageerde Luuk boos.

‘Jongens, jongens, rustig nou maar’, zei Jaap. ‘We zijn er bijna. Geen ruzie maken. Ik weet dat de reis lang duurt, maar hou het gezellig.’

‘Sorry’, verontschuldigde Bas zich. ‘Volgende keer eet ik alles zelf wel op... Hoe lang duurt het trouwens nog voor we er zijn?’ Luuk keek op de TomTom voor in de auto. Nog negentien minuten, dat was vol te houden. Toch bromde hij, nog steeds een beetje uit zijn hum: ‘Negentien minuten’.

Benjamin werd wakker en wreef in zijn ogen. ‘Zijn we er al?’

‘Bijna,’ zei Bas, ‘nog negentien minuten, nou ja, achttien.’

Ze reden langs een heleboel bomen. De dorpjes hadden ze achter zich gelaten.

‘We rijden nu de bergen in, jongens’, zei Jaap.

‘Moet je kijken’, zei Annabel. Ze wees op de TomTom. ‘Wat een enorme haarspeldbochten, dat zijn nog eens scherpe bochten! Kijk hoe steil het gaat.’

Ze reden eerst een heel stuk omhoog. Het stijgen ging snel. Door het hoogteverschil klapten Luuks oren dicht. Hij slikte een paar keer om ze weer open te krijgen.

‘We moeten naar de overkant van de berg’, zei Jaap. ‘Kijk, die berg daar. We moeten de rivier oversteken. We gaan dus weer dalen.’

‘Wil er iemand een pepermuntje om op te zuigen?’ Annabel hield een rolletje pepermuntjes in de lucht. ‘Dat is goed voor je oren, dan gaan ze niet zo dichtzitten.’

Luuk keek naar buiten. Het ging wel erg steil naar beneden. Gelukkig waren er hekjes langs de kant van de weg geplaatst. Je moest hier niet naar beneden storten...

Een fietser kwam ze tegemoet rijden. Zwoegend kwam hij naar boven. Wat was die man nat, vast van het zweet. Luuk begreep er de lol niet van. Je kwam nauwelijks vooruit, hoogstens vijf meter per uur, je zweette als een otter en had zelfs de kans om naar beneden te storten. Er stonden vast niet overal hekjes. Er waren wel leukere sporten te bedenken. Zijn vader fietste ook elk weekend, maar dat was door de bossen. Dat ging hard en was lekker ruig. Dat zou hij ook wel willen. Had hij maar een crossfiets of een mountainbike.

Ze kwamen bij de rivier en reden over een gammal bruggetje naar de overkant. Daarna gingen ze weer de bergen in omhoog.

‘Nu moeten we er echt bijna zijn’, zei Jaap, maar er was niets te zien wat in de verste verte ook maar op een camping leek.

‘Straks rijden we helemaal fout’, zei Annabel.

‘Nee, vast niet, het komt wel goed’, antwoordde Jaap. ‘Ik heb de coördinaten op de TomTom ingevoerd, dus we moeten goed zitten.’

Toch zag Luuk aan zijn vader dat hij steeds meer ging twijfelen. Er waren hier ook alleen maar bomen. Groene bomen, dikke bomen,